

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. София, 27.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 11.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7882** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за прихващане или възстановяване /А./ №П-29002920071494-004-001 от 27.04.2020г. и Решение №П-29002920072448-134-001/27.04.2020г. за поправка на А., издадени от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №1098/13.07.2020г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

Според жалбата А. е незаконосъобразен, тъй като органът по приходите неправилно е начислил лихви за корпоративен данък в общ размер на 3 884,84лв. По данъчно - осигурителната сметка на Е. ЕАД е налице надвнесен данък в декларирания от дружеството размер от 2 770 926,26лв. поради липса на искане за възстановяване на този надвнесен данък, то безспорно е заявено искане надвнесения данък да послужи за погасяване на данъчните задължения - налице е писмено искане по смисъла на чл.129, ал.1 от ДОПК. Приходният орган, предвид наличната сума по данъчно - осигурителната сметка на Е., вместо да я вземе предвид и да извърши прихващане е започнал да начислява лихви за закъснение от 16.04.2020г. - денят, следващ падежа за погасяване на дължимите авансови вноски за корпоративен данък за периода 01.01. - 30.04.2020г. Независимо от причините, довели до наличието на надвнесен данък, той подлежи на възстановяване или прихващане, противно на твърдението на НАП. Неоснователно в оспореното решение на директора на ДОДОП се сочи, че липсва декларирано от страна на Е. ЕАД волеизявление за извършване на прихващане на

надвнесения корпоративен данък за 2019г. с други изискуеми задължения на дружеството. Действително не е отбелязан ред 20 от Г., т.е. липсва искане за възстановяване на надвнесената сума, но това не води автоматично до погрешното разбиране, че Е. не е направило искане за прихващане. В образец 1010 на Г. липсва изобщо ред, където данъчно задълженото лице може да заяви това свое искане. Органът по приходите е длъжен служебно, когато няма искане от заинтересованото лице да изясни фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публичните вземания, включително за прилагането на определените от закона облекчения по аргумент от чл.5 от ДОПК. Според жалбоподателя А. е в противоречие и с публикуваното на 05.05.2020г. разяснение на НАП, относно възстановяването и прихващането на корпоративен данък, деклариран с подадената Г..

В откритото съдебно заседание жалбоподателят, чрез юрисконсулт поддържа жалбата, претендира направените в производството разноски, включително за юрисконсултско възнаграждение.

Отвeтникът - Директорът на Дирекция "ОДОП" – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С Резолюция за извършване на проверка от 23.04.2020г. е възложено извършването на проверка на Е. ЕАД, във връзка с постъпило Искане за прихващане или възстановяване с вх. №26-Е-5182/22.04.2020г. и допълнение към него с вх. №26-Е-5182#1/24.04.2020 г., с което задълженото лице моли на основание чл. 129 от ДОПК да бъде извършено прихващане на подлежащата на възстановяване сума в размер на 2 770 926,26 лв., представляваща надвнесен корпоративен данък за 2019г., по подадена Г. с посочени от него изискуеми публични вземания, както следва:

- данък по ЗДДФЛ от декларация обр. 6 за м. март 2020г. в размер на 796477,42 лв.;
- данък по ЗДДФЛ от декларация обр. 6 за м. март 2020г. в размер на 697400,32 лв.;
- данък по ЗДДФЛ от декларация по чл. 55 за м. март 2020г. в размер на 15628,26 лв.;
- данък по ЗКПО от декларация чл. 92 за 2019 г. – социални разходи в размер на 391,57 лв.;
- данък по ЗКПО от декларация чл. 92 за 2019 г. – представителни разходи в размер на 108,91 лв.

Дружеството е помолило остатъкът от сумата да бъде преведена по банкова сметка в банка Ц. АД.

За резултатите от проверката е постановен спорният А. №П-29002920071494-004-001 от 27.04.2020г., издаден от оправомощеното за извършване на проверката лице и в определения с резолюцията срок. Поради допуснати технически грешки при попълването на таблица на страница 11 от акта, е издадено Решение за поправка на акт за прихващане или възстановяване №П-29002920072448-134-001/27.04.2020 г.

В хода на проверката, до жалбоподателя е изпратено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №П-29002920071494-040-001/23.04.2020г. В отговор на искането, от проверяваното дружество е постъпило писмо, с което са представени изисканите документи и писмени обяснения. Органите по приходите са извършили анализ на данъчно-осигурителната сметка на лицето и представените от Е. ЕАД документи и

обяснения, в т. ч. Г. по чл. 92 от ЗКПО за 2019г. и счетоводните отчети на дружеството. В хода на проверката е констатирано, че с Г. за 2019г. е декларирана данъчна печалба в размер на 44 290 737,37лв. и полагащ се корпоративен данък в размер на 4 429 073,74лв. При проверката в данъчно-осигурителната сметка на задълженото лице е установено, че през годината са постъпили авансови вноски в общ размер на 7 200 000,00лв., т. е. налице е надвнесен корпоративен данък в декларацията от дружеството размер – 2 770 926,26 лв.

При проверка в ПП С. е установено също, че Е. ЕАД има изискуеми и неизплатени задължения, както следва:

-задължение по чл. 204, ал. 1, т. 1 от ЗКПО – представителни разходи с данъчна основа - 181 592,60 лв., дължим данък - 18 159,26 лв., внесена сума 18050,35 лв. в срок, разлика за довносяне 108,91 лв.;

-задължение по чл. 204, ал. 1, т. 2 от ЗКПО – социални разходи, предоставени в натура с данъчна основа - 652 895,80 лв., дължим данък - 65289,58лв., внесена сума 64898,01 лв. в срок, разлика за довносяне 391,57 лв.

С подаденото Искане за прихващане по чл. 129 от ДОПК от 22.04.2020 г., задълженото лице моли да бъдат прихванати:

-данък по ЗДДФЛ от декларация обр. 6 за м. март 2020 г. в размер на 697400,32 лв.;

-данък по ЗДДФЛ от декларация по чл. 55 за м. март 2020 г. в размер на 15628,26 лв.;

- данък по ЗКПО от декларация чл. 92 за 2019 г. - социални разходи в размер на 391,57 лв.;

-данък по ЗКПО от декларация чл. 92 за 2019 г. - представителни в размер на 108,91 лв.

С подадена Годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО за финансовата 2019 г. с вх. №2900И0145710 от 26.03.2020г., дружеството е декларирало в част X /Деклариране на вида и размера на авансовите вноски/, че размера на определената месечна авансова вноска за 2020г. е 500 000,00лв. Констатирано е, че авансовите вноски за месеците от януари до април 2020г. не са внесени и с А. са начислени лихви за забава в общ размер на 3 884,84 лв.

Въз основа на констатираното, от декларацията надвнесен корпоративен данък за 2019г. в размер на 2 770 926,26 лв. е извършено прихващане, на основание чл. 129 от ДОПК, с подробно описани в А. публични задължения на жалбоподателя, в т. ч. и задължението за лихви за корпоративен данък за 2020г. в общ размер на 3 884,84лв. /по 971,21 лв. за месеците януари, февруари, март и април 2020г./. Остатъкът от надвнесения корпоративен данък, в размер на 2053512,36 лв., е възстановен ефективно на жалбоподателя, след издаването на спорното А..

Във връзка с констатирани технически грешки при попълване на таблицата на страница 11 в редове от 19 до 22 от А., където вместо лихви за корпоративен данък от нефинансови предприятия е изписано погрешно корпоративен данък от нефинансови предприятия, е издадено Решение за поправка на Акт за прихващане или възстановяване №П-29002920072448-134-001/27.04.2020 г., с което грешките са отстранени.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания А., имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че А. е издаден от компетентен орган и при спазване изискванията на ДОПК. Спазени са административно-производствените правила на ДОПК за извършване на ревизията, правилно е приложен и материалният закон.

Жалбоподателят оспорва А. и Решение за поправка на А., в частта на извършено прихващане на надвнесен корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за 2019 г. с начислени лихви в общ размер на 3 884,84 лв. за просрочени месечни авансови вноски /чл. 90, ал. 1 от ЗКПО/ за корпоративен данък, относими за месеци януари, февруари, март и април 2020г. На 22.04.2020г. е подадено искане за прихващане на надвнесените за 2019г. авансови вноски по ЗКПО с дължимите данъци по ЗДДФЛ за 2020г. и по ЗКПО за 2019г. Задължението за авансовите вноски за месеци януари, февруари, март и април 2020г. е погасено на 22.04.2020г., когато вноските са внесени. Просрочието, според органите по приходите е в периода 16.04.2020г. до 22.04.2020г.

Чл. 128, ал. 1 от ДОПК постановява, че недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите, се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от НАП. Чл. 129, ал.1 ДОПК изрично предвижда, че прихващането или възстановяването може да се извършва по инициатива на органа по приходите или по писмено искане на лицето. След постъпване на искането по ал. 1 може да се възложи извършването на ревизия или проверка. Остатъкът след извършване на прихващането се връща на лицето по посочена от него банкова или друга платежна сметка.

В решението на директора на дирекция „ОДОП“ е направен подробен анализ на института на прихващането, неговата принципна уредба в ЗЗД и приложимостта на общите граждански правила, що се отнася до прихващане на публични вземания по ДОПК, доколкото в данъчно-процесуалния закон липсват специални такива. Настоящата съдебна инстанция споделя направените от решаващия орган правни изводи.

Прихващането или възстановяването по ДОПК може да се извършва по инициатива на органа по приходите, но той няма вменено служебно задължение за това и не следва във всеки един конкретен случай да проверява налице ли са условията за извършване на прихващане. Органът по приходите, едва след като е сезиран от заинтересованото лице с писмено искане по чл.129, ал.1 ДОПК е задължен да провери дали са налице основания за прихващане, с кои задължения, към коя дата и т.н., като с оглед произнасяне по искането може да назначи извършването на ревизия или проверка. Длъжен е да издаде Акт за прихващане или възстановяване в 30-дневен срок от постъпване на искането в случаите, когато в същия срок не е възложена ревизия, какъвто е настоящият.

Видно от подадената Г. за 2019г., отметката в клетка 20 от нея не е направена,

следователно възстановяване на надвнесеня данък за 2019г. не е поискано (лист 15 от делото). Това обаче не означава, че автоматично е подадено искане за извършване на прихващане към датата на подаване на декларацията 26.03.2020г., както погрешно смята жалбоподателят. Прихващане се инициира от лицето с изрично писмено искане по чл.129, ал.1 ДОПК, каквото той е подал едва на 22.04.2020г., когато е внесъл и дължимите за януари - април 2020г. авансови вноски.

По отношение на авансови вноски за корпоративен данък, месечните авансови вноски - за месеците януари, февруари и март стават изискуеми: за месеците януари, февруари и март от 15 април, а за месец април - от 15-о число на текущия месец, т.е. отново 15 април. До настъпването на изискуемостта на задължението за корпоративен данък за 2019г., при липса на подадено искане за прихващане и възстановяване, надвнесенят корпоративен данък се отчита като заплатен корпоративен данък за 2019г., а не като свободна сума, която служебно може да се използва по преценка на органите по приходите за погасяване на други публични задължения. След изтичането на срока за извършване на проверка, при подадено искане по реда на чл. 129, ал. 1 от ДОПК, надвнесенят корпоративен данък, може да служи за погасяване на задължения на жалбоподателя по реда на чл. 169, ал. 4 от ДОПК. За да бъде окончателно определен конкретен размер като надвнесен обаче е нужно дължимият размер да е станал изискуем, т.е. вече да е изтекъл срокът му за доброволно внасяне.

С подаването от жалбоподателя на Г. по чл. 92 от ЗКПО за 2019г. и декларирането по реда на чл. 87а, ал. 1 от ЗКПО на месечните авансови вноски, за жалбоподателя, на основание чл. 84 от ЗКПО са възникнали задължения за месечни авансови вноски за корпоративен данък за 2020г., в определения с декларацията размер от 500000лв. за месеците януари, февруари, март и април 2020г. или общо задължение в размер на 2000000 лв., което не е било внесено до 15.04.2020г. Чл. 90, ал. 1, т. 1 от ЗКПО, който предвижда този срок не е променен с §25, ал. 2, т. 2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредно положение. Променен е само срокът по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО за подаване на Г. за 2019г. - до 30.06.2020г., съответно срокът по чл. 93 от ЗКПО за погасяване на задълженията за корпоративен данък за 2019г. е продължен до 30.06.2020г., което вероятно е подвело жалбоподателя. Тъй като от данъчно задълженото лице не само не е отбелязано желание сумата за надвнесен корпоративен данък за 2019г. да му бъде възстановена по реда на ДОПК, но не е подадено и искане за прихващане в рамките на срока за плащане на авансовите вноски за януари – април 2020г., заедно с подаване на Г., то вземанията за надвнесеня корпоративен данък по Г. за 2019г. не могат да му бъдат прихванати, считано от датата на декларирането 26.03.20г. Следователно, начислената лихва за периода от 16.04.2020г. до 22.04.2020г. върху задължението за авансовите вноски за месеци януари, февруари, март и април 2020г. е законосъобразна и жалбата следва да се отхвърли.

При този изход на делото, на ответника следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК, съдът определи на 502 /петстотин и два/ лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 11-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за прихващане или възстановяване /А./ №П-29002920071494-004-001 от 27.04.2020г. и Решение №П-29002920072448-134-001/27.04.2020г. за поправка на А., издадени от органи по приходите при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден с Решение №1098/13.07.2020г. от Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на бюджета на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” юрисконсултско възнаграждение в размер на 502 /петстотин и два/ лева.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: